

ZSEBLÁMPÁS KÖNYVKIHÍVÁS

Molnár T. Eszter: Szafari az Ábránd-lakótelepen,
ill.: Igor Lazin

OLVASD EL! »

ELSŐ FEJEZET

Melyben alig történik valami

A mesék általában valami izgalmassal kezdődnek, de ennek az elején nem történik semmi különös. Izgága májusi szerda délután volt, fülsiketítőn énekeltek a rigók, buzgón pattogtak a rügyek, a kutyák új, varázslatos szagok után loholtak, és még a felhők is futólépésben haladtak át az Ábránd-lakótelep fölött. A negyedik emeleten lakó Zmáne néni kiteregette a ruhákat a teraszra, negyedórával később, amikor rázendített egy zápor, kapkodva beszedte mindet, aztán mikor ismét kisütött a nap, teregethetett újra. Az Ábránd téren ücsörgő Hárs Dezsőt, az okleveles semmittevőt nem ijesztette el az eső. El sem mozdult a kedvenc padjáról, ott gubbasztott hosszú órákon át. Bérces Tivadar, a bozontos tekintetű csendőrmester viszont nem szeretett lustálkodni. Két babakocsit is felvitt a gyógyszertár előtti lépcsőn, igaz, a másodikat le is kellett hoznia rögtön, mert kiderült, hogy a hozzá tartozó anyukának esze ágában sem volt bemenni a patikába.

Uzsonnaidőben kettesével, hármassával jöttek ki az iskolából a gyerekek, csak egy cingár, szemüveges fiú poroszkált egyedül a játszótéren. A hinták mellett megállt és körbesandított, mint aki tart valamitől, aztán folytatta az útját a Gesztenye utca felé. Kicsit borzasabb volt, mint a többiek, és maszatos ujjlenyomatok díszítették a szemüvegét, de ezen a két apróságon meg az egyedülleten kívül rajta sem volt semmi különös, semmi olyasmi, amiből rá lehetett volna jönni, hogy az ő története kezdődik el éppen.

Ilyen álmos hely volt az Ábránd-lakótelep. A város szélére épült, a villamos is csak idáig jött, és ha valakinek ahhoz szottyant kedve, hogy még innen is továbbmenjen, az kénytelen volt gyalog nekiindulni. Persze ezt nem sokan tették, a telep mellett lévő

kiserdőhöz vezető fahídon a kutyasétáltatók közül is csak a kalandvágyóbbak mentek át. Azon az izgága májusi délutánon teljesen kihalt volt az erdei sétány. Legalábbis kihaltak tűnt, amíg halkan, de határozottan meg nem zörrent az egyik bokor. Aztán egy másik is. Egy harmadik pedig hatalmasat tüsszentett.

– Csitt! – szólalt meg az első bokor. – Le akarsz buktatni minket?

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Szerinted ki vagy kik vannak a bokorban?

– Bocsánat, borzasztó ez a szénanátha – panaszkodott a harmadik. – Nem is értem, miért nem legelik le ezt a sok fűvet, ami itt nő.

– Az emberek nem legelnek – szólt közbe tudálékosan a második. – Még ezt sem tudod? Fenség, én nem értem, miért pont őt hoztad magaddal, teljesen felkészületlen.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Na és most, szerinted ki vagy kik vannak a bokorban?

– Csend legyen! – zárta le a vitát az első bokor, és erre mind elhallgattak. Olyan hosszan hallgattak, hogy ha azt leírnám, unatkoznátok. Olyan hosszan, hogy közben kinyílt és hervadni kezdett egy harangvirág.

– Fenség, tulajdonképpen mire várunk? – kérdezte végül a harmadik bokor.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Szerinted mire várnak?

– Nem tudom, de érzem, hogy hamarosan itt lesz – felelte az első olyan magabiztosan, hogy azzal nemcsak a másik kettőt, de még engem is meggyőzött.

Igaza lehetett a bokornak, mert éppen ebben a pillanatban tűnt fel valaki az erdei sétányon. Ez a valaki embernek, pontosan embergyereknek látszott, borzas volt, két lábon járt és iskolatáskát viselt a hátán, viszont a többi embergyerekkel ellentétben nem haza és nem is az Ábránd-telepi játszótér felé ment, hanem a kiserdő mélye felé.

A három bokor megdermedt, még a lélegzetüket is visszatartották, úgy figyelték a közeledő kisfiút. Elég kicsi és cingár is, simán elbánok vele, ezt gondolta a harmadik bokor. Fényes, lapos szeme van, mint egy légynek, borzongott a második, remélem, nem akar bántani! Az első bokor elégedetten mustrálta a közeledő alakot. Pont valami ilyesmire vártam, állapította meg magában, azzal óvatosan megköszöri a torkát.

– Hé, te! – szólalt meg, amikor a gyerek melléjük ért.

Az összerezett, körülnézett, aztán megigazította az orrán a maszatos szemüveget, megrántotta a vállát, és továbbment.

– Hé, fiú, beszélni akarok veled! – mondta most már hangosabban a bokor.

– Ki az? – torpant meg a gyerek. – Nem látok senkit.

– Nem látsz, és ez épp a te érdekedben történik így – mondta sejtelmesen a bokor.

A gyerek arca erre először paradicsomvörös lett, aztán sápadtfehér.

– Te vagy az, Ménesi? – kiabálta vékony cérnahangon.

– Ki az a Ménesi? – kotyogott közbe a második bokor.

– Megint követtél? – folytatta a fiú. – Hagyj békén a barátaiddal együtt, mert különben megmondalak titeket!

A bokor erre megrázta magát, és a tetején elő bukkan egy fej. Egy igencsak szőrös, bundás fej, amiből okos szempár meredt a gyerekekre.

– Eszedbe ne jusson megmondani, hallod? Nem te lennél az első ember, akinek leharapom a kezét.

– Te meg ki vagy? – kiáltotta rémülten a gyerek. Szemlátomást valaki egész másra számított.

– Az, aki neked parancsol – vicsorgott a szőrös fej.

A gyerek csak azért nem futott el, mert a rémülettől földbe gyökerezett a lába. Mindig ez történt vele, ha nagyon megijedt: elfelejtett futni, sőt, sokszor még beszélni is, és csak bámult maga elé. Ezt használta ki az osztály főkolomposa, Ménesi, amikor a barátaival ahhoz támadt kedvük, hogy mások cukkolásával szórakoztassák magukat. Bambalázs, így hívták a gyereket Ménesiék, de én nem fogom így nevezni ebben a könyvben, mert ezt én írom, és nem ők. Mi nevezzük egyszerűen csak Balinak!

– Okos dolog ez, fenség? – bújt elő a második bokorból egy sárgás színű, hosszúkás pofa. – Arról volt szó, hogy szövetségest keresünk, de te csak fenyegeted ezt a gyereket.

– És mitől lenne jó szövetségesünk, ha nem retteg tőlünk, megmondanád? – kérdezett vissza a szőrfej. – Félelemben kell tartani, ez a lényeg!

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Szerinted igaza van “szőrfejnek”? Milyen viselkedéssel szoktál te szövetségest keresni magadnak?

A harmadik bokor is szeretett volna beleszólni a beszélgetésbe, mert erről neki is lett volna véleménye, de beszéd helyett csak egy hatalmasat tüszentett. Akkorát, hogy a levelek szétnyíltak az arca előtt, és Bali egy futó pillanatra meglátta, ki rejtőzik a bokorban.

– Egy tigris! – sikoltott a gyerek, és azon nyomban elájult. Még jó, hogy a vállán ott volt az iskolatáska, és abban benne volt a tornacucca, így legalább puhára esett.

– Na, szép! – hallotta Bali, amikor magához tért. – Nézzétek csak meg, mit értetek el a megfélemlítéssel! Most van egy ájult szövetségesünk.

– Ne nekem mondd, nem én tehetek róla, hogy Tigris idő előtt felfedte magát!

– Eleve el sem kellett volna hoznod azt a bamba csúcsragadozót, fenség. Az emberek megijednek tőle.

– Pont ez a lényeg. Így legalább hallgatnak ránk. Nem vonulhatok fel egy hordányi növényevővel! Akkor senki se venne komolyan!

– Na de a Tigris egy gyáva kukac. Mindenki tudja, hogy borzasztóan fél az emberektől.

– Minden állat tudja. Viszont az emberek buták, Tigrisnek csak a fogait meg a karmait látják, és halálra rémülnek az üvöltésétől.

Bali kinyitotta a szemét. Feje fölött, mintha mi sem történt volna, békésen ingott a fák koronája, de a törzsek között valami mást is észrevett. Valami hosszút, sárga foltosat. A könyökére támaszkodott, hogy jobban szemügyre vehesse, de rögtön vissza is hanyatlott a földre. A lábánál két vadállat állt. Egy kicsi és egy nagyon nagy. Egy majom és egy zsiráf.

– Hé, gyerek, erre most nincs időnk! – bökte meg Bali lábát a majom. – Beszélni akarok veled.

Bali agya villámgyorsan zakatolt, még annál is gyorsabban, mint matekórán szokott, pedig Bali volt az osztály, sőt, valószínűleg az egész Gesztenye utcai iskola legjobb matekosa. A majom nem túl nagy, és bár ijesztő dolgokat mond, valójában egyáltalán nem félelmetes. Ménesinél például sokkal kevésbé lehet veszélyes. A zsiráf már sokkal inkább, ha például ráülne, simán kilapítaná Balit, de ő pillanatnyilag békésnek tűnik. A harmadik, a tigris, most szerencsére nincs sehol. Az viszont igencsak valószínű, hogy nem fogják csak úgy elengedni. Ha tovább akar menni a kedvenc erdei tisztása felé, akkor, ha tetszik, ha nem, előbb meg kell hallgatnia az állatokat. Úgyhogy Bali kénytelen-kelletlen feltápáskodott, megigazította a szemüvegét, leporolta a ruháját és a vállára kapta a hátizsákot.

– Kik vagytok és mit akartok? – kérdezte a lehető legkevésbé remegő hangon.

– Na, ez már beszéd – bólintott nagy komolyan a majom. – Reméltem, hogy nem kell erőszakhoz folyamodnom.

– Hagyd már a gengszterdumát! – prüszkölt a zsiráf a magasban.

– Rá ne is figyelj oda – rázta a fejét a majom –, faleveleken él!

– De igaza van – bátorodott fel Bali. – Te hencegsz. Amilyen pici vagy, soha nem tudnád leharapni egy gyerek kezét.

– Dehogynem, apránként azért sikerülne – húzta fel az orrát a majom. – Nézd csak meg ezeket a túéles fogacskákat!

– Kik vagytok? – kérdezte ismét Bali, most már valamivel határozottabban.

– Hát nem egyértelmű? Én egy gyűrűsfarkú maki vagyok...

– Egy majom, ezt én is tudom – szólt közbe Bali.

– Nem, igazából félmajom.

– Fél? De hiszen egészben vagy, látom!

– Hagyjuk! – legyintett lemondón Maki. – Tudd meg, hogy én vagyok az állatok királya, ez a langaléta pedig Zsiráf, a növényevők szakszervezetének vezetője...

– Azt hittem, az állatok királyai az oroszlánok – vágott közbe ismét a fiú.

– Milyen oroszlánok? Hidd el, kisfiú, én nem ismerek semmiféle oroszlánokat. Én vagyok az állatok királya, mert engem választottak meg, ez ennyire egyszerű. És egészen eddig teljesen jól eluralkodgattam a tátikai szafariparkban, most viszont úgy

alakult, hogy tárgyalni akarok a Főtanácsossal. Mi sem egyszerűbb, igaz? Igen ám, de ehhez nekem szükségem lesz egy szövetségesre az emberek között. Vagy ha úgy tetszik, szóvivőre. És én, az állatok királya, úgy döntöttem, hogy te leszel az.

– Én? Nálam egészen biztosan csak jobb szóvivőt találhatsz – szabadkozott Bali.

– Ugyan miért?

– Nem hallod, hogy beszédhibás vagyok?

– Hogy hallanám, nem látod, hogy én meg egy maki vagyok?

– Hadarok, raccsolok, selypíték és néha még dadogok is – sorolta Bali. – Még a logopédus néni sem érti, hogy mit beszélek. Nem is szeretek hozzá járni. Most is épp ott kéne lennem, csak elcsavarogtam helyette.

– Na, ez aztán jó kis szóvivő! – ketyogott közbe Zsiráf. – Mondtam, fenség, hogy valami átgondoltabb tervre lenne szükség.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Te milyen szóvivő vagy? Könnyen vagy nehezebben fejezed ki magad? Volt már olyan helyzet, amiben neked is elakadt a szavad, akár még futni is elfelejtettél? _____

– Nem tudom, kivel akartok beszélni, de ha gondoljátok, le tudom írni az üzenetet – mondta segítőkészen Bali.

– Lemicsinálni? – értetlenkedett Zsiráf.

– Csend legyen! – kiáltott viczorogva Maki. – Töprengennem kell.

Egy ideig mindhárman hallgattak, csak az egyik távolabbi bokor felől hallatszott egy tétova tüszentés. Bali összerezzen, de minden erejét összeszedte, így sikerült talpon maradnia.

– Akkor hozd el hozzánk egy barátodat! – törte meg a csendet Maki. – Olyat, aki jól tud beszélni.

– De... nekem nincsenek barátaim – mondta szomorkásan Bali.

– Ez reménytelen – sóhajtott Maki. – Pedig már kezdtelek megkedvelni. Kénytelenek leszünk tovább várni. Biztosan hamarosan felénk vetődik valaki, aki nálad alkalmasabb.

– Akkor én elmehetek? – kérdezte Bali reménykedve.

– El, persze. Veled tényleg nem megyünk sokra – fordult el tőle Maki, és megvetően felhúzta az orrát.

A fiú elköszönt, aztán óvatosan, szemét az út menti bokrokon tartva kihátrált a kiserdőből. Úgy döntött, aznap délután mégis elmegy a logopédus nénihez, mert a kiserdőnél még ott is nagyobb biztonságban van.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG, MIELŐTT TOVÁBB OLVASNÁD!

Szerinted fognak még találkozni az állatok Balival?

Mit gondolsz, milyen ügyben szeretne beszélni az állatok királya az emberek Főtanácsosával? Képzeld el, miről lehet szó és írd le te a levelet!

